

Proves d'Accés a la Universitat per a més grans de 25/45 anys

Convocatòria 2013

Comentari de text

Sèrie 3

Fase general

Qualificació		
1	a	
	b	
	c	
2	a	
	b	
	c	
3		
Qualificació final		

Qualificació

Etiqueta identificadora de l'alumne/a

UAB

Universitat Autònoma de Barcelona

upf. Universitat Pompeu Fabra
Barcelona

Universitat de Lleida

UNIVERSITAT ROVIRA I VIRGILI

UOC

Universitat Oberta de Catalunya

www.uoc.edu

UVIC

Aquesta prova consta de dues parts. La primera part consisteix a llegir, comprendre i interpretar dos textos, l'un en llengua catalana i l'altra en llengua castellana, i a contestar les preguntes corresponents. La segona part consisteix a exposar un tema determinat.

Tots els exercicis es podran contestar en català o en castellà, indistintament. Les faltes d'ortografia i les incorreccions de lèxic, de morfologia i de sintaxi restaran 0,1 punts per falta; per cada error d'accentuació es descomptarà 0,05. En el conjunt de l'examen, el descompte serà com a màxim de 2 punts.

Esta prueba consta de dos partes. La primera parte consiste en leer, comprender e interpretar dos textos, uno en lengua catalana y otro en lengua castellana, y en contestar las preguntas correspondientes. La segunda parte consiste en exponer un determinado tema.

Todos los ejercicios pueden responderse en catalán o en castellano, indistintamente. Las faltas de ortografía y las incorrecciones de léxico, de morfología y de sintaxis restarán 0,1 puntos por falta; cada error de acentuación descontará 0,05. En el conjunto del examen, el descuento será como máximo de 2 puntos.

PART 1

Exercici 1

[3 punts]

El text següent és un fragment d'un article d'opinió. Llegiu-lo i contesteu les preguntes que hi ha a continuació. Cada resposta ha d'ocupar entre una i cinc línies.

[...] En el sector editorial, cada vegada hi ha més profetes de l'*e-book*. [...] s'extasien amb estadístiques nord-americanes no extrapolables però allucinògenes i repeteixen un discurs fictici que sembla menystenir la lectura tradicional.

Fa anys que segueixo aquesta evolució. He parlat amb defensors, detractors, experts equànimes, intelligents o impostors, i tots aporten punts de vista útils per a entendre la reconversió industrial del llibre. Quan he volgut conèixer xifres reals de venda de l'*e-book*, però, ha estat impossible: els que en tenen, menteixen o les amaguen. Més enllà de l'opacitat, sembla evident que l'*e-book* és un instrument valuós, que modifica els hàbits de lectura i el procés de producció, sobretot per a títols descatalogats o de tirada curta. El problema és que, tot i tenir virtuts evidents, observo que l'*e-book* està creant nous lectors que, en general (hi ha excepcions, per sort), identifiquen el llibre electrònic amb la gratuïtat. Potser sí que l'*e-book* està potenciant un territori atractiu, però, ara i aquí, n'està exclouent els seus fabricants (editors, autors, distribuïdors i llibreters) a canvi d'afalagar una mena de clients que, esperonats per webs pirates cada vegada més impunes (o per webs legals creades com a esquers de promoció), se sumen a catàstrofes de desertització cultural com les que han patit la música i la producció audiovisual (pel·lícules i sèries).

En els últims dies, dues converses inesperades i estimulants m'han confirmat les mitges mentides que, interessadament, circulen sobre aquesta matèria immaterial. Un reconegut editor en castellà m'explica que, de l'autor més comercial del seu catàleg, aquest any n'ha venut noranta exemplars d'*e-book* i que, de les novetats convencionals, en ven una mitjana de vuit (per any). Una important editora en català, en canvi, m'explica que resisteix la crisi gràcies a l'èxit d'una novella de la qual, en deu mesos, n'ha venut cinquanta-cinc mil exemplars. Parlo de llibres materials, que els lectors tradicionals tenen la curiositat de buscar, comprar, llegir i, si els agraden, recomanar i regalar per preservar —i que sigui per molts anys— tot un ecosistema.

a) Què significa que els «profetes» del llibre electrònic «s'extasien amb estadístiques nord-americanes no extrapolables però allucinògenes i repeteixen un discurs fictici que sembla menystenir la lectura tradicional»?

[1 punt]

b) Quina és la principal reticència de l'autor en relació amb el llibre electrònic, manifesta al llarg de tot el text?

[1 punt]

c) Quina és la idea implícita de l'autor en l'última frase de l'article, la que comença dient: «Parlo de llibres materials...»?

[1 punt]

Exercici 2

[3 punts]

El text següent és l'inici d'un article sobre art. Llegiu-lo i contesteu les preguntes que hi ha a continuació. Cada resposta ha d'ocupar entre una i cinc línies.

Me maravilla esa buena gente que, cuando le preguntan cuál es su mayor defecto, con gran desenfado presentan por tal lo que evidentemente es una virtud sólo que en grado superlativo: «Soy demasiado autoexigente», «soy demasiado sensible», «soy demasiado generoso». Resulta que a algunos de ellos los conozco personalmente y a mí mismo me vienen a las mientes con prontitud otros feos vicios que les convendrían mucho mejor. Nadie confiesa: «Soy mezquino, envidioso, tacaño o resentido», o cualquiera de las cosas desagradables que tanto menudean en la condición humana. Tampoco conozco a nadie que haga de sí mismo la siguiente presentación: «Soy políticamente correcto». Aquí todo el mundo es políticamente incorrecto, hasta los más remilgados y modosos lo proclaman con pícaro atrevimiento. Con ello, naturalmente, quieren sugerir que son poco o nada convencionales —lo cual supone ignorar la función civilizadora de las costumbres— y que se identifican con la figura romántica del rebelde o el inconformista. El campeón de los políticamente incorrectos es, por supuesto, el artista contemporáneo y en especial aquel que no tiene inconveniente en exponer sus obras —una denuncia aplastante de los abusos de la democracia capitalista— en museos estatales y con cargo a los presupuestos públicos; el ministro o la autoridad oficial de turno que inaugura la exposición pondera en su discurso con simpática complicidad la radical incorrección del celebrado creador; cuando muere, las necrológicas encarecen con admiración póstuma cómo la fuerza de su genio le llevó a transgredir todas las reglas comunes de convivencia, aquellas que los demás hombres, los del montón, tratamos de respetar día a día con modestia y esfuerzo. La paradoja reside en que al reclamarse todos ellos transgresores, acaban engrosando la masa innumerable de quienes se definen de igual modo, en tanto que se convertiría realmente en un espécimen único aquel que admitiera con llaneza ser políticamente correcto. Supongo que tampoco es tan mala cierta corrección política, sanamente entendida. Con todo, no me propongo hablar ahora de lo políticamente correcto sino de lo poéticamente correcto. [...]

Javier GOMÁ LANZÓN. «Poéticamente correcto».

El País. Babelia (29 setembre 2012), p. 13

a) Per què algunes persones, segons l'autor, diuen frases com «soy demasiado autoexigente», «soy demasiado sensible» o «soy demasiado generoso», quan parlen dels seus defectes?
[1 punt]

b) Per què a tothom, segons l'autor, li agrada proclamar-se políticament incorrecte?
[1 punt]

c) Expliqueu amb altres paraules la frase: «La paradoja reside en que al reclamarse todos ellos transgresores, acaban engrosando la masa innumerable de quienes se definen de igual modo, en tanto que se convertiría realmente en un espécimen único aquel que admitiera con llaneza ser políticamente correcto».
[1 punt]

PART 2

Exercici 3

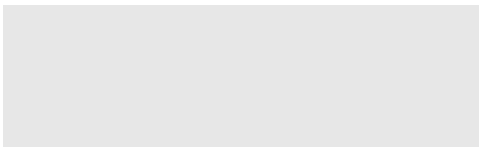
[4 punts]

Trieu una d'aquestes dues opcions.

Opció A. Prenent com a model el text de l'exercici 1, escriviu un text, d'entre cent cinquanta i dues-centes paraules, en què opineu sobre un altre objecte de consum tecnològic (per exemple el telèfon intel·ligent, la tauleta tàctil, la televisió interactiva, etc.) i us hi manifesteu a favor o en contra tot fent servir un sol argument central (per exemple, la utilitat, el preu, la portabilitat, etc.). No es valorarà la veracitat del que expliqueu, sinó que construïu un article d'opinió ben estructurat i argumentat.

Opció B. La correcció política és un concepte manllevat al món anglosaxó amb què es vol definir l'ús apropiat i no discriminant del llenguatge en relació amb les diferències de gènere, orientació sexual, raça, religió, etc. (encara que en un sentit més ampli també es pot referir a l'adhesió a una idea ortodoxa de la política o la cultura). Escriviu un text, d'entre cent cinquanta i dues-centes paraules, en què exposeu la necessitat d'emprar un llenguatge políticament correcte i els beneficis que se'n deriven.

Etiqueta identificadora de l'alumne/a

Etiqueta del corrector/a

